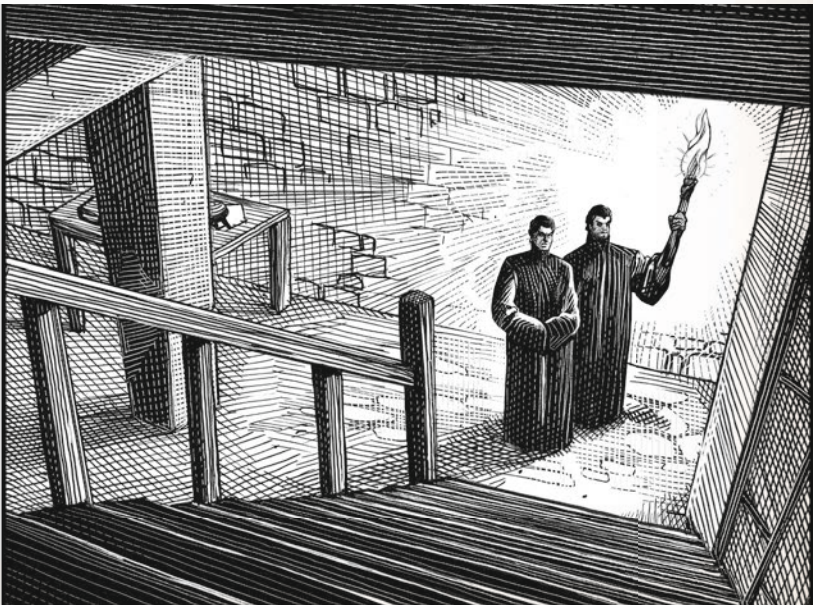

Dag 1

Ik ben een summoner. Mijn vingers trillen terwijl ik deze woorden opschrijf, al weet ik niet of dat komt door het schudden van de koets op de ongelijke straatkeien of door mijn opwinding over die wetenschap. Ik heb het keer op keer hardop gezegd, maar het voelt nog steeds niet echt. Dus schrijf ik het op in mijn nieuwe dagboek om te zien of ik mezelf kan overtuigen.

Het was een dag als elke andere toen de Onderzoekers kwamen. Mijn vader was net klaar met bakken. Ik herinner me dat de bel klingelde toen de deur van onze winkel openging en dat ik het vreemd vond dat de klanten het bordje met **GESLOTEN** niet hadden gezien.

Ook herinner ik me de angst in de stem van mijn moeder toen ze riep dat ik naar beneden moest komen. Ze droegen zwarte toga's, net als iedere Onderzoeker. Ik had hen vaak genoeg door de straten zien lopen, dikwijls met hun demonen naast zich. Dat waren zonderlinge wezens, maar op die dag waren ze er niet bij. Daar was ik blij om.

De eerste man stelde zich voor als Onderzoeker Roek, de andere als Onderzoeker Faversham. Ze spraken op verveelde toon, alsof ze met een oninteressante klus bezig waren. Dat was het waarschijnlijk ook, maar wie had het anders kunnen doen? Alleen een summoner kon beoordelen of een ander ook summoner was.

Maar ze kwamen naar mij toe. Dat was ongebruikelijk. Gewoonlijk werden de jongens en meisjes die de juiste leeftijd bereikt hadden op een rij gezet om getest te worden, terwijl de namen door een bewaker aan de hand van een lijst werden gecontroleerd. Maar toen ik aan de beurt was, was ik ziek, en geen enkele Onderzoeker wilde een besmettelijk kind aanraken. Dus waren ze naar mijn stadje gekomen.

‘Kom hier, jongen,’ had Roek gezegd, met zijn vingers knippend. Ze leken geïrriteerd omdat ze me persoonlijk moesten bezoeken.

Ik stapte naar voren en nam zijn uitgestoken hand aan. En dat was het. Het ene moment wist ik niet beter dan dat ik de familietraditie zou volgen en het beroep zou uitoefenen waaraan we onze naam danken, net als mijn vader voor mij. Het volgende kolkte mijn bloed in mijn aderen en gloeide het oppervlak van mijn hand zo blauw op als een winterhemel. Toen was ik een summoner. Mijn leven was voorgoed veranderd.

Ze gaven me een uur om afscheid te nemen van mijn familie, maar alleen maar omdat mijn vader hun voor de terugreis warme pasteitjes aanbood en zei dat ze pas over een uur klaar waren.

Mijn moeder huilde de hele tijd en ik ook in het begin, dat moet ik toegeven. Maar toen Faversham ‘Wat een huilebalk’ mompelde, hield ik meteen op met snotten.

Moeder gaf me dit dagboek. Het was een geschenk voor volgend jaar, voor mijn zestiende verjaardag. Ze zei dat ik het nu goed zou kunnen gebruiken. Ik zit in de koets op de vloer, tussen de twee banken waarop de twee Onderzoekers languit liggen te slapen. Mijn enige troost zijn de pasteitjes, half opgegeten en afkeurend door de Onderzoekers aan de kant geschoven. Ze zijn koud, maar ze smaken naar thuis. Ik zal het missen.

Dag 2

Vocans. Ik wist niet dat dat onze bestemming was tot ik de koetsier de naam hoorde roepen, een kreet die door de fluwelen gordijnen voor de ramen werd gedempt, maar die luid genoeg was om de Onderzoekers te wekken, die de koetsier uitscholden. Maar ze lieten me mijn gang gaan toen ik mijn gezicht tegen het raam drukte om het eeuwenoude kasteel in zijn volle glorie te bewonderen.

Het gebouw was vierkant met op elke hoek een ronde toren en het was omringd door een slotgracht met donker water. Ik ving er niet meer dan een glimp van op, en toen reden we al over de ophaalbrug. Even later sleurden de Onderzoekers me op een schemerige ommuurde binnenplaats aan de voorkant van het kasteel de trap op en het kasteel in.

Toen stonden we in een enorm atrium. Het plafond werd ondersteund

door eikenhouten balken en de ruimte werd verlicht door flakkerende toortsen die aan de muren waren bevestigd, en er viel ook licht door een ronde glazen koepel in het plafond. Aan weerszijden waren wenteltrappen die naar vijf verdiepingen met galerijen voerden, en op alle verdiepingen waren deuren en gangen.

Voor me waren twee openstaande houten deuren, met daarachter banken en tafels. Ik zag dat daar leerlingen zaten te eten, maar dat was niet wat mijn aandacht trok. Boven de deuren bevond zich een prachtig beeldhouwwerk van demonen, met ogen van edelstenen. Het was adembenemend, maar ik kon het slechts enkele seconden bekijken. Al snel leidde een ongeduldige bediende me de trap op.

Ik kon hem nauwelijks bijhouden, want hij had haast en negeerde mijn ademloze vragen. Toch moest ik gewoon af en toe blijven staan, gefascineerd door de grote wandtapijten en schilderijen aan de muren, en ook de wapenrustingen die krijgers in het verre verleden hadden gedragen.

Een van de schilderijen stelde de Slag om de Watford Brug voor, en ik vond het erg moeilijk om niet te blijven staan bij die aanblik van een aanval van op neushoorns rijdende orks die door een heldhaftige summoner in het heetst van de strijd werd afgeslagen.

Nog fascinerender was het orkse wapentuig dat was tentoongesteld: grote knotsen bezet met stenen, en ook wapenrustingen van been en sieraden van veren. Maar het interessantst van alles vond ik de talloze demonen die in potten dreven, opgestapeld in rijen in vitrinekasten.

De bediende mompelde de hele weg afkeurend omdat ik maar niet opschoot. Hij leidde me naar een kleine kamer in de westelijke toren, helemaal bovenin.

Er waren genoeg kamertjes om uit te kiezen.

‘Niet veel burgers dit jaar,’ zei de bediende. ‘Je moet tot na het ontbijt hier blijven. De anderen komen zo naar boven.’

Toen vertrok hij.

Dag 3

Ik heb vandaag de andere burgers ontmoet. Eigenlijk had ik gehoopt dat we snel vriendschap zouden sluiten, maar een sfeer van kleinzielige rivaliteit leek dit in de weg te staan, al was me niet duidelijk wat die rivaliteit betrof. De anderen waren al een week bij elkaar: twee jongens, die Valentijn en Tobias heten, burgerjongens net als ik, en een meisje genaamd Juno. Maar ze leken eerder kennissen dan kameraden van elkaar te zijn, en niet blij met mijn aanwezigheid.

Dit gaf me weinig hoop dat we vrienden zouden worden, en dat deed me meer verdriet dan ik had gedacht. Na één dag verlangde ik al naar vrienden! Ik had geen afscheid kunnen nemen van mijn vrienden thuis, al waren dat er niet veel.

We praatten een beetje over thuis, aten sandwiches voor de lunch, maar al snel excuseerden ze zich en gingen naar hun kamer en lieten mij alleen achter. Het avondeten werd voor mijn deur gezet: koud vlees en aardappe-

len. Mijn gedachten waren mijn enige gezelschap, en ik moet toegeven dat ik af en toe een traantje moest wegpinken terwijl de eenzame uren zich voortsleepten.

Terwijl ik erover na zat te denken, bedacht ik dat mijn opvoeding me waarschijnlijk onderscheidt van de andere burgers, met hun grove manier van praten. Ze hadden me verteld dat ze uit de armere delen van Corcillum en Boreas kwamen, wat me gezien hun accent niet verbaasde. Mijn ouders hadden zich kosten noch moeite gespaard om me geletterd en welbespraakt te maken, in de hoop dat ik op een dag advocaat zou kunnen worden.

Die hoop was nu de bodem ingeslagen, maar de offers die mijn ouders hebben gebracht om mij tot een ontwikkeld mens te vormen, zullen me in de komende tijd goed van pas komen. Ik hoop alleen dat de burgers me na verloop van tijd zullen accepteren.

Dag 4

Ik heb een demon! Sabel is mijn oogappel, een grote keverachtige demon die een Mijt wordt genoemd. Ze heeft een zwart rugschild met een engel aan haar achterlijf en krachtige kauwwerktuigen. Ik vind het heerlijk om met haar te spelen, want ze vliegt om mijn hoofd alsof ze er geen genoeg van krijgt om naar me te kijken.

Zou het raar zijn om te zeggen dat ik al van haar hou? Misschien komt het doordat we via ons bewustzijn met elkaar verbonden zijn dat ik zoveel om haar geef.

Ik heb haar gekregen van de provoost, het hoofd van Vocans! Ik werd samen met de andere burgerleerlingen naar Lord Scipio's kantoor gebracht, waar we ieder een perkamentrol kregen, bedrukt met tekst die we hardop moesten lezen. Juno, Valentijn en Tobias hadden moeite met het lezen van de vreemde letters op het perkament, maar ik sprak ze luid en duidelijk uit, zoals gevraagd, en niet zonder trots, dat geef ik toe.

Wat er toen gebeurde is moeilijk te beschrijven. Het gevoel van een dronken roes, zoals na het drinken van de warme kruidenwijn die mijn moeder

me afgelopen winter had gegeven. Een gloeiende bol die als uit het niets voor me verscheen, en het geluid van bulderend water onder aan een waterval. De tollende bol werd steeds groter en verdween toen in een flits. Op die plek fladderde nu mijn lieve Sabel, en ik werd overspoeld door een gevoel van vreugde zoals ik nooit eerder had ervaren.

Misschien had ik niet zo met mijn scholing moeten pronken, want de anderen keken me woedend aan. Maar op dat moment liet het me koud. Ik was veel te gelukkig.

Ook de anderen kregen een Mijt, kleinere exemplaren, maar kleuriger. De Mijt van Juno was geel, die van Valentijn vuurrood en die van Tobias diepblauw. Toen Scipio ons terugbracht naar onze kamers maakten ze hatelijke opmerkingen over het uiterlijk van mijn demon, luid genoeg om te horen, maar te zacht om op te reageren.

Maar Scipio reageerde er wel op. Hij zei dat kleurloze Mijten het meest gewild waren omdat ze 's nachts ongezien konden rondvliegen en zelfs overdag minder in het oog liepen. Hun haat voor mij leek nog sterker te worden, ik voelde hem als de elektriciteit in de lucht vóór een storm.

Het gaf niet. Ik had nu een nieuwe vriendin. Sabel.

Dag 5

Betoveringen. Voordat ik een summoner werd, had ik nooit gedacht dat je het uitvoeren van betoveringen kon leren, maar nu stond ik midden in het atrium op Vocans en probeerde met mijn vingers een 'symbool' in de lucht te 'schetsen'. Dat is niet makkelijk, ik kan niet zeggen dat mijn eerste poging slaagde, en zelfs na vele uren van concentratie lukte het nog steeds niet. De anderen gingen het niet beter af. Pas tegen het eind van de dag slaagde ik erin een simpele blauw opgloeiende lijn in de lucht te krassen, die meteen als een nachtkaaars uitging.

Ook nu weer keken de andere burgers me jaloers aan toen ik de eerste was die erin slaagde. Waren er hier ook maar edelen, zodat ze hen hadden kunnen haten in plaats van mij, maar de edele summoners hadden verlof en brachten hun vrije tijd door in het nabijgelegen Corcillum. Ze liepen zoveel op ons voor dat ze niet aan onze lessen hoefden deel te nemen.

Toen onze aandacht verslaptte door het uitblijven van succes, pauzeerde onze docente, een vrouw met warrig donkerbruin haar die Lady Sinclair heette, even om ons meer over demonen te vertellen. Het was vreemd zoals we met z'n vieren op de vloer in de grote, lege ruimte zaten, terwijl zij op en neer liep en een en ander uitlegde.

Er zijn twee vormen van energie in demonen: mana en demonische energie. Als we een demon oproepen en met onze geest verbinden, worden we gevuld met zijn demonische energie. De hoeveelheid die we kunnen opnemen, verschilt van summoner tot summoner en bepaalt het aantal demonen dat we aan ons kunnen verbinden. Dit wordt het 'vervullingsniveau' genoemd.

Doorgaans hebben krachtigere demonen hogere niveaus van demonische energie, dus hoe meer demonische energie, hoe beter mijn vooruitzichten. Ik kan niet wachten om erachter te komen wat mijn niveau is. Een tweede demon als Sabel zou een droom zijn die uitkomt!

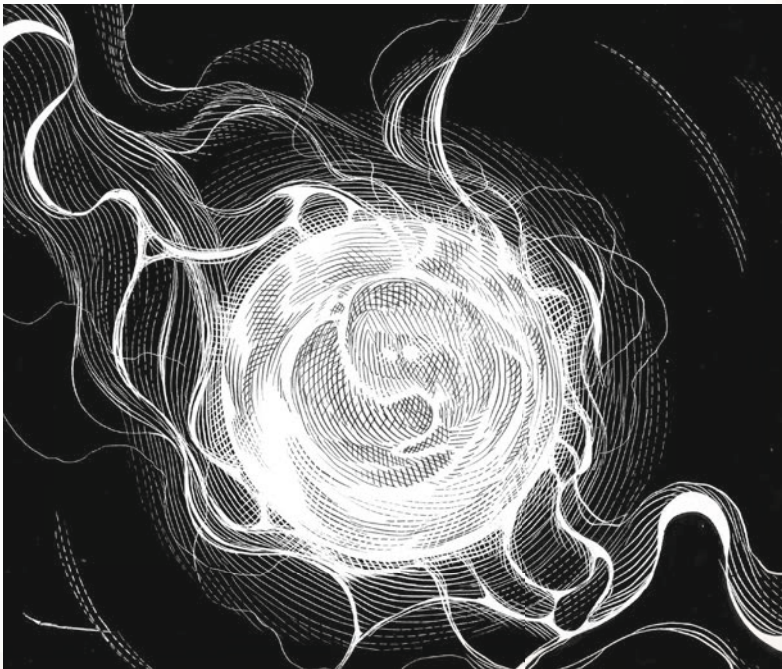
Terwijl het licht dat door de glazen koepel in het plafond viel steeds schemeriger werd, vertelde Lady Sinclair ons dat mana de 'brandstof' was die we voor onze betoveringen gebruikten. Het werd langzaam aangevuld, variërend van demon tot demon, afhankelijk van zijn herstelvermogen en de

grootte van zijn manavoorraad. Ze zei dat we het ons moesten voorstellen als een pot blauw opgluoiende vloeistof onder een druppelende kraan in het binnenste van elke demon. De potten verschilden van grootte, en alle kranen druppelden met een andere snelheid. Als we een betovering gebruikten, liep de pot langzaam leeg. Dan moest de kraan de inhoud weer aanvullen.

Ook vertelde ze ons dat demonen van laag niveau, zoals Sabel, meestal een kleinere pot maar een sneller druppelende kraan hadden. Demonen van hoog niveau hadden een grotere pot maar een langzamer druppelende kraan. Dit was echter slechts een grove vuistregel.

Op dat moment haastten bedienden zich om de toortsen aan te steken. Gefrustreerd door het feit dat we er maar niet in slaagden om het 'schetsen' onder de knie te krijgen, of misschien domweg door de verbijsterde gezichten van de andere burgers, besloot Lady Sinclair om iets anders te gaan doen. We moesten een wyrdlicht tevoorschijn toveren, de makkelijkste van alle betoveringen. Een bal puur mana die doelloos rondzweefde als die niet door de summoners geest werd gestuurd en die verdween bij contact met alles behalve lucht.

Dit was een veel makkelijkere opdracht, maar ik hield me in en deed net of het me niet lukte, tot Valentijn erin slaagde een kleine bal blauw licht tevoorschijn te toveren die door het atrium zweefde, alsof er een vuurvliegje door een sleutelgat in de houten deuren achter ons naar binnen was gevlogen.

Door te doen alsof het me niet lukte had ik gehoopt dat de anderen wat vriendelijker tegen me zouden doen, maar ze grijsden alleen maar spottend terwijl ze ieder een eigen wyrdlicht tevoorschijn toverden. Ik weet niet waarom ik daar zo boos om werd. Terwijl ik dit schrijf, voel ik alleen maar spijt.

Want omdat ik hun minachting spuugzat was, deed ik mijn ogen dicht. Ik greep de onzichtbare band vast waarmee mijn bewustzijn met Sabel was verbonden en leidde het mana mijn lichaam in tot het brandend als ijskoud vuur door mijn aderen trok. Ik duwde het mijn vinger uit, zoals Lady Sinclair ons had voorgedaan. De boosheid hielp, denk ik, want toen ik mijn ogen opendeed, hing er een grote bal wyrdlicht voor me in de lucht, die met elke stoot mana groter werd, als een kind dat door een kleine ring bellen blaast.

Toen het wyrdlicht zich van mijn vinger losmaakte en door het atrium wervelde, wist ik instinctief hoe ik het moest leiden en duwde ik het met mijn gedachten recht op Valentijn af. Het spatte natuurlijk uiteen zodra het hem aanraakte, maar zijn angstkreet toen het op hem afvloog, schonk me voldoening, op dat moment tenminste.

Juno giechelde om zijn uitbarsting, en de woedende blik die Valentijn me schonk was het bijna waard. Bijna.

We liepen zwijgend naar onze kamers, en Valentijn knalde de deur achter zich dicht, tot grote schik van Juno en Tobias.

Vanavond zal ik niet huilen. In plaats daarvan ga ik oefenen met wyrdlichten en zal ik Sabel lichaamsbeweging geven door haar erachteraan te laten jagen.

Dag 6

Ik kon gisteravond geen wyrdlichten meer tevoorschijn toveren. Ik besef nu dat ik voor dat ene reusachtige wyrdlicht al mijn mana had gebruikt, dus in plaats daarvan trok ik Sabel dicht tegen mijn borst. Ze is niet donzig of warm,

zoals de kat die we vorig jaar kochten om muizen uit onze bakkerij te houden. Maar ze is van mij, en haar liefde voor mij is warmer dan de warmste haard.

Maar ik dwaal af. Vandaag was een verpletterend teleurstellende dag.

Vanochtend werden we naar een kamer in een van de torens gebracht. Daarbinnen stond een enorme pilaar, die uit segmenten was opgebouwd, die waren ingelegd met veelkleurige edelstenen. Deze ‘vervullingsmeter’ zou ons vervullingsniveau vaststellen, met andere woorden: hoeveel demonen we konden oproepen. Een voor een moesten we onze handen erop leggen. Ik was als eerste aan de beurt, en het eerste wat ik voelde was dat het kleine beetje mana dat de vorige avond was aangevuld, uit mijn lichaam werd getrokken. Toen voelde ik dat er iets mijn lichaam in werd gepompt, heet, brandend. Een gevoel van volheid overviel mijn zintuigen, en toen zag ik het eerste segment opgloeien, alsof er binnenin een toorts was aangestoken. Toen het tweede. Ten slotte begon het derde te knippen, tot de docent die ons daarheen had gebracht, een pas afgestudeerde die Connor Cavendish heet, me bij de pilaar wegtrok.

‘Niveau drie,’ zei hij tegen me, en het medelijden in zijn blik deed mijn maag verkrampen. ‘Maar net.’

Is dat goed? dacht ik.

Natuurlijk weet ik inmiddels dat dat niet goed is.

Valentijn was niveau zes, en Tobias en Juno allebei niveau vijf.

Ze lachten me openlijk uit, en het strekte Connor tot eer dat hij hen met een gebluft bevel de mond snoerde. Hij vertelde hun dat een summoner zijn niveau kon verhogen door regelmatig te oefenen met de toverkunst en de controle over demonen. Ook dat het vervullingsniveau van een summoner dikwijls met het verstrijken van de jaren vanzelf toenam, maar dat was voor iedere summoner anders. De tijd zou het uitwijzen, maar er was altijd hoop.

Toen waren we klaar voor de dag en was ik alleen met mijn boosheid.

Terwijl ik dit schrijf probeer ik mezelf voor te houden dat niveau drie betekent dat ik nog twee Mijten kan oproepen. Dat op zich is geweldig.

Maar toch zie ik mijn toekomst somber in. Een zwakke summoner zoals ik kan niet hopen dat hij meer wordt dan een tweede luitenant in het leger. Erger nog, ik vrees voor mijn veiligheid en die van Sabel.